Temps Ordinari - Trenta-tresè diumenge

Per Administrador el dg., 17/11/2013 - 09:00

Ml 4,1-2a
2 Te 3,7-12
Lc 21,5-19

1. Un dia especial Aquell dia Jesús no se sentia especialment motivat per l'art i per les pedres majestuoses delTemple, aquell Temple que s'havia convertit en **una mena d'ídol** d'una religió freda, com les mateixes pedres; una religió saturada de sacrificis amb sang i fetge; d'orgull nacional, el **nacional - judaisme d'aquell temps**. Un lloc on segons com hi brillava més el metall de les monedes que la discreta llum de les pregàries. Aquell Temple, Jesús i els seus se'l coneixien dememòria, pam a pam. Però per als deixebles sempre hi havia **un moment de resplendor** i orgull popular. I així Pere, Joan i Jaume li ho comentarien amb una certa ingenuïtat al seu Mestre. No aquell dia Jesús no estava de filis. **I tenia motius**. Per això va fer l'estranya i inquietant profecia: ***"No en quedarà res!"*** **2. Un espai de temps important**Abans de seguir endavant, cal que recordem que les paraules de Jesús i les de la Comunitat deLluc tenen uns 40 anys de temps de diferència. Jesús parla amb una perspectiva. I Lluc amb una altra. **I les dues, coincideixen en el seu significat i en la seva interpretació.** És ladiferència que hi ha entre el llenguatge històric, concret i l'apocalíptic, més simbòlic. Però al cap i a la fi la intenció de Jesús és que siguem madurs, reflexionem, **fem un exercici de crítica,de conversió.**Però avui encara hi ha molts creients que, meditant aquestes paraules, creuen que Jesús parlavade la fi del món, dels desastres del caos final, del més enllà definitiu. I no és així. Perquè la fi del món no ha arribat. I ja han passat més de gairebé 20 segles d'ençà d'aquell dia de les pedres del Temple..**3. Jesús no parla del més enllà. Però ens diu que "anem més enllà"**Aquesta és la gran preocupació de Jesús. El Regne de Déu que ell havia comparat tantes vegades a un tresor amagat, a una sembra de llavors, a una llum sobre la taula del menjador o a la sal de la cuina, a un camp de blat i jull, és a dir, a coses tan humanes, casolanes, familiars i íntimes, **aquest Regne està molt a la vora. Però ens impulsa a anar molt més enllà.** Ens diu que no valen les aparences, la carcassa, els sacrificis i holocaustos. El que val és anar fins al fons de cor, allà on hi brilla la llum de la sinceritat, de la senzillesa, de la capacitat d'estimar i de la confiança en Déu. **Això és anar molt més enllà dels tòpics**. Aquesta és la Religió que val i que s'ha de viure d'una manera especial en **el Temple més Sagrat, que és la pròpia Consciència. S'han d'enderrocar moltes coses**. I ara Jesús no parlaria de pedres sinó d'actituds inhumanes i deshumanitzadores. Que s'enderroquin les injustícies; que s'enfonsin els afanysde domini; que la riquesa enganyosa i prepotent deixi de destruir tants temples vius d'infants, joves, homes i dones. Que s'esfondrin les mentides polítiques, les aparences religioses, les falsedats en les paraules. Menys "bla, bla, bla" i més veritat en les paraules, gestos i actituds. Així és com es construeix una societat mínimament humana i una Església mínimament autèntica. Jesús no ha vingut per fer de decorador, plantant pertot arreu cartells que diguin: ***"Sinagoga,posa't guapa; Temple posa't esplèndid!"*** Aquest "run-run" ja el va sentir ell al desert, quan el mal esperit li deia: ***"Tira't daltabaix de la cornisa del Temple. Així creuran en els teus messianismes nacionals, pseudoreligiosos, mundans..."*****3. Però tot a un gran preu** El fragment d'avui, és cert, acaba amb un panorama de forta oposició sistemàtica, de lluitaconstant. **Implantar el Regne de Déu no és Disneylandia**, de facilitat sistemàtica, de superficialitat mandrosa; és viure un Esperit de Fortalesa, de Discerniment, de Saviesa. Impressiona que en aquells moments de lluita interna (i potser també externa), el propi Jesús ens digui: ***"Jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa..."*** Ell tindrà cura de nosaltres. I no ens caurà ni un dels nostres cabells... Mentrestant, amb la seva presència, que vagin caient pedres. Sí, sens dubte, aquell dia Jesús hi veia més que nosaltres. **Anava més enllà** d'aquelles pedres que enlluernaven Pere, Jaume i Joan. Com sempre, anava al cor de les coses i de les persones.

ETIQUETES
SACRIFICIS REGNE TEMPLE